HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

גמ' מחם כנפיו. תחת כנפי כסותו ומיו יכול לנחת שנועל בפניו מלאיו: **יושב ומשמרו.** כן ומיו לריך לפתוח לו חלון לחינו חלא שומר: **נוטעל חת ניחו.** לכל חדם עושין כן: **המפים.** מנקע מורחת קויטור"ח: **חת נעשוח לו פה.** בחוחסחת[ה] חתי כהי כחדר שרופיחם של עכשיו עושין לחמתן לו פתח: **חייב.** משום בונה פתח חו משום מתקן כלי: **מה לי לתקן מכה מה לי לתקן כלי: ואת להוליח נחת.** של עכשיו ומיני משום שם תמזור ותסחוט מיד: **פטור.** ומותר לחין כחן תיקון ורכיכן ומי לח גזור כה שבות משום נעילה: **מחט של יד.** ניטלת בשבת: **ניטול כה חת הקוך.** והיינו דומיח דלחה דמעלר ליה ומיני משום שם יסחת מיד וקחמר ניטלת לכחחילה. מחט של יד היח מחט שחופרין בה בגדיה ומשום דקחני בהדחי[ט] ושל שק לפחות כה חת הלנת קרי לה להחי מחט של יד: **קערה.** של חרס: **כופין.** לכחחילה ולח חיכנה חת הגר ושמעינן דכלי ניטול להלנת דבר שחינו ניטול בשבת: **על עקבו שלח משוך.** ומ"ג דממילה מתניל:

הדרן עלך האורג

שמנה שרצים. המולד והעכבר וגו' (ויקרל יל): **הלנן.** **חייב שבמינו נילול: והחובל בהן חייב.** דיש להן עור כדמפרש בגמרל והויל ליה מבורה שחינה מוכרת והויל ליה מולדה דשחטו לוי"ח. ל"ל כיון דיש להן עור נלנע העור כדם הנלרל בו [ג] לחייב משום נוצע: **ושאר שקנים וממשים.** כגון חולעת ומחשים ועקלכיס: **החובל בהן פטור.** לחין להם עור: **שלא לצורך פטור.** לחין בחינו עיול והויל מלחכה שחינה לריכה לגופה ור' שמעון היל דלמוקי לה בגמ'[ו]: **חיה ועוף שבראתו.** פטור חם לח לחין שבחו ניכר ניכול ניכר חי: **ואפילו בהמה.** חפילו לצורך חלנת ים לפרש לחפילו בחינו ניעול פטור משום דהויל מלחכה שחינה לריכה לגופה ור"ת מפקו מן הפירושים: **אמר שמואל חכמים.** משכחת לה בתורת כהנים, הטמחים לרבות עורותיהן, יכול עורות כולן ת"ל אלה אלו עורות הטמחים עור חנחכה והכח ההלטחה ההחומט. ר' יהודה חומר הלטחה כחולדה. ר' יוחנן בן נורי חומר ח' שרלים יש להן עורות. ומשכחת לה עוד במסכת חולין בפרק העור והרוטב [דף קכב] חלו שעורותיהן כבשרן עור החדם ועור החזיר של ישוב. ר' יוסי חומר חף עור חזיר הבר עור חסרת גמל הרכה ועור הרחש של עגל הרך ועור בית הפרסות ועור בית הבושת ועור השליל ועור שתחת החליה ועור החנקה והכח ההלטחה והחחומט. ר' יהודה חומר הלטחה כחולדה. הרי חלו שמנו כבשרן, חין להן עור שהוח חלוק מבשרן לעניין טומחה.

ומחי דפטור ומותר דתנן מחט של יד ליטול בה חת הקוץ. למחי דמסיק בריש פ' הנחנקין (סנהדרין דף פה.) **למימ"ל כר"ש** מחי שפיר דמיירי חפילו ולמי מבלי ומשום שחינה לריכה לגופה שרי מבלי לפי מחי דפריך התם והל תנן מחט של יד ליטול בה חת הקוץ ליחוש דילמל מבלי לן פשיט הכל מיניה שפיר דבמפים מורחת דולחי עושה פתח שמע יהל לחטוך ומומר ר"י למפילו למחי דס"ד התם פשיט שפיר דמסחבר דכלולי עלמל מחיל למפילו כר' יהודה וכיון דרבי יהודה למסקר בעלמל דבר שחין מתכוין למפילו חינו פסיק ליסיה שרי הכל משום לערל דגופל ל"ש נמי במפים מורחת דהוי מלחכה שחינה לריכה לגופה שרי לכתחילה מהחי טעמל:

הדרן עלך האורג

שמנה שרצים החובל בהן חייב. לשון שפי' הקונטר'[א] משום נטילת נשמה[ב] עיקר כדפי' בפרק כלל גדול (לעיל דף עה.): **הצדן לצורך חייב.** ות"ת מ"ש למימ"ל דכל שלריכה למימני טפי הלדן לצורך חייב בכל חיובי דשבת נמי לל מחייב ר"ש חלל לצורך ותומר ר"י ללהכי תנח ליה הכח לחסמיען דבשחר שקנים ומשים שחין להן עור לריך שיתכוין לשום צורך דשבת נמי לל מחייב ר"ש חלל בשמונה שרלים דיישל דיש לסס עור שחמיידו ניעודין לצורך עונן להכי תני לן בהדי מובל דמחייב נמי משום עור: **שלא לצורך פטור.** פירש רש"י לחין במינו ניעול וחינו נרחה דהל מחן דפטור חין במינו ניעול פוטר חפילו לצורך חלנת יש לפרש דחפילו במינו ניעול פטור משום דהויל מלחכה שחינה לריכה לגופה ור"ת מפקו מן הפירושים: **אמר שמואל חכמים.** משכחת לה בתורת כהנים, הטמחים לרבות עורותיהן, יכול עורות כולן ת"ל אלה אלו עורות הטמחים עור חנחכה והכח ההלטחה ההחומט. ר' יהודה חומר הלטחה כחולדה. ר' יוחנן בן נורי חומר ח' שרלים יש להן עורות. ומשכחת לה עוד במסכת חולין בפרק העור והרוטב [דף קכב] חלו שעורותיהן כבשרן עור החדם ועור החזיר של ישוב. ר' יוסי חומר חף עור חזיר הבר עור חסרת גמל הרכה ועור הרחש של עגל הרך ועור בית הפרסות ועור בית הבושת ועור השליל ועור שתחת החליה ועור החנקה והכח ההלטחה והחחומט. ר' יהודה חומר הלטחה כחולדה. הרי חלו שמנו כבשרן, חין להן עור שהוח חלוק מבשרן לעניין טומחה.

גמ' חמר רבי חבל חמר רב חייל בר חשי חמר רב [א]נבנסה לו לפור תחת בנפיו יושב ומשמרו עד שתחשך מתיב רב נחמן בר יללק ל[ב] מיי שם טוש"ע ש"ח סי' שטו"ז ו: לה ג מיי פ"ל מהל' שבת הל' ד מיי פ"י שם הל' ו סמג שם טוש"ע ש"ח סי' שכח סעיף כח: לו ה מיי שם הל' כה וסמג שם טוש"ע ש"ח סי' שטו סעיף ז: **א** ו מיי' שם הלכה כג ופ"ח שם הלכה ט סמג שם טוש"ע ש"ח סעיף ח: **ב** ז מיי' שם פ"י הל' כד טוש"ע שם סעי' יב: ג ח מיי' פ"ד מהלכות שבות הטומחות הל' ח סמג עשין נעט:

מוסף תוספות

א. משום דהוי תולדה דשוחט וחייב. תוס' לעיל עה. ד"ה כי סיכי. ב. ונטילת הדם היינו נטילת נשמה כדכתיב כי הדם הוא הנפש. שם. ג. ודין הוא שיטמאו כאוכל. ריטב"ם. ד. ולא מתאבלי. ריטב"ם. ה. ואיהו נמי תני תנשמת בדקאמרי' התם 'רב תנא הוא ותנן' תנשמת', ושמא ס"ל לרב דרבנן נמי תנו תנשמת, דכל מאן דאית ליה 'אלה הטמאים' תני אפי' תנשמת וכו' והא דאמר רב הכא דרבנן לא פליגי אלא לענין טומאה ומשום דכתיב 'אלה הטמאים' אזיל לטעמיה דהתם. רשב"ם. ו. הלכך צריכי טעמא דבגישתא. תוס' הר"פ. ז. וממעטינן הנהו דאית להו גישתא. תוס' הל"פ.

רב נסים גאון

פרק ארבעה עשר
שמונה שרצים

וחכמים אומרים לענין טומאה אין עור למה שמנו כהנים, הטמאים לרבות עורותיהן, יכול עורות כולן ת"ל אלה אלו עורות הטמאים עור האנקה והכח ההלטאה ההחומט. ר' יהודה אומר הלטאה כחולדה. ר' יוחנן בן נורי אומר ח' שרצים יש להן עורות. ומשכחת לה עוד במסכת חולין בפרק העור והרוטב (דף קכב) אלו שעורותיהן כבשרן עור האדם ועור החזיר של ישוב. ר' יוסי אומר אף עור חזיר הבר עור חסרת גמל הרכה ועור הראש של עגל הרך ועור בית הפרסות ועור בית הבושת ועור השליל ועור שתחת האליה ועור האנקה והכח ההלטאה ואומר ההחומט. ר' יהודה אומר הלטאה כחולדה. הרי אלו שמנו אותם חכמים מטמאין עורן כבשרן, ואין להן עור שהוא חלוק מבשרן לענין טומאה.

רבינו חננאל (המשך)

החובל, העושה חבורה. וכיון דמפרש כי חבורה זו אינה חוזרת, שמעינן מינה כי עור הוא שאם נעשית בו חבורה ועשה מקומו צלקת וכיוצא בה, ומדקאמר בשמנה שרצים החובל בהן חייב, מכלל שיש להן עור. ומוקים לה שמואל כר' יוחנן בן נורי דאמר ח' שרצים יש להן עורות, אבל רבנן לא, דתנן בהעור והרוטב אלו שעורותיהן בכשרן ומנו האנקה והכח הלטאה והחומט, ורב תני נמי והתנשמת, דאלמא לית להו עורות, דכל מאי דאית ליה עור לא מיטמא עורו טומאת בגלות וכד מיעבד טהור, והני שרצים עורותיהן כבשרן. ור' יוחנן בן נורי פליג בשאר ח', ואוקמה שמואל להא מתניתין כוותיה. **ורב** אמר אפילו תימא רבנן לא מטמן שרצים יש להן עורות, ואשאינן עלה דרב ולא פליגי, והתניא הצד אחד מח' שרצים והחובל בהן חייב דברי ר' יוחנן בן נורי, וחכ"א אין עור אלא

ממאי דפטור ומותר דתנן מחט של יד ליטול בה את הקוץ. למחי דמסיק בריש פ' הנחנקין (סנהדרין דף פה.) **למימ"ל כר"ש** מחי שפיר דמיירי חפילו ולמי ומשום שחינה לריכה לגופה שרי מבלי לפי מחי דפריך התם והל תנן מחט של יד ליטול בה את הקוץ ליחוש דילמל מבלי לן פשיט הכל מיניה שפיר דבמפים מורחת דולחי עושה פתח שמע יהל לחטוך ומומר ר"י למפילו למחי דס"ד התם פשיט שפיר דמסחבר דכלולי עלמל מחיל למפילו כר' יהודה וכיון דרבי יהודה למסקר בעלמל דבר שחין מתכוין למפילו חינו פסיק ליסיה שרי הכל משום לערל דגופל ל"ש נמי במפים מורחת דהוי מלחכה שחינה לריכה לגופה שרי לכתחילה מהחי טעמל:

הדרן עלך האורג

שמנה שרצים [א]שרצים האמורים בתורה הצדן והחובל בהן חייב ושאר שקצים ורמשים החובל בהן פטור הצדן לצורך חייב שלא לצורך פטור [ב]חיה ועוף שבראתו הצדן פטור והחובל בהן חייב: **גמ'** מדקתני החובל [ג] בהן חייב מכלל דאית להו עור מאן תנא אמר שמואל רבי יוחנן בן נורי היא [ד]דתנן רבי יוחנן בן נורי אומר שמנה שרצים יש להן עורות והרוטב[ה] חינה רבה בר רב הונא אמר רב אפילו תימא רבנן עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי יוחנן בן נורי אלא לענין טומאה דכתיב [ו]אלה הטמאים לכם [ז]לרבות שעורותיהן כבשרן אבל לענין שבת אפילו רבנן מודו ולענין שבת לא פליגי והתניא הצד אחד משמנה שרצים האמורים בתורה החובל בהן חייב דברי ר' יוחנן בן נורי וחכמים אומרים אין עור אלא למה **לענין טומאה דכתיב אלה הטמאים.** ות"ת והל מסקינן בפ' העור והרוטב (שם) דבגישתא קמיפלגי ופי' בקונט' התם דרבנן לל דרבי הטמחים ואיכל למימר התם רב תנא הוא ופליג והל ע"ב בריישא דדריש הטמחים קיימא כרב ע"כ נרחה דרבנן דמתני' דהתם נמי לית להו דרשה דהטמחים אבל לית להו [ד] למינהו דפסיק הענין[ו] וכתב הטמחים לרבות ואלה למעט ומוקמינן ריבויל אהנהו מרבע לליה להו גישתא האנקה והכח והלטאה והחומט[ז] ורב מרבה כל הנהו דכתיב בתר למינהו וגם מנשמת בכלל וקלת קשה דלמרינן לקמן מתן ת"ק רבי יהודה למזיל בתר גישתא והל רבנן נמי מזלו בתר גישתא ולפילו הכי דרבי הטמחים וה"ל נימל לרבי יהודה וה"ל נמי נימל עד כמן לל פליג רבי יהודה חלל לענין טומאה דכתיב הטמחים חבל לענין שבת מוהה:

למה

ה) לעיל ג., ג) לקמן ע"ב כתוספות ד: עדויות פ"ב מ"ה, ג) לקמן קכב: סנהדרין פד., ד) [עדויות פ"ב מ"ה], ה) לעיל מב. ולקמן קכה., ו) מולין קכב: ז) [מולין קכב: מוספתא מולין פ"ח], ח) דעדויות פ"ה, ט) [לקמן קכב:], י) [ע"ב], כ) [מולין קכב:],

תורה אור השלם

1 אֵלֶּה הַטְּמֵאִים לָכֶם בְּכָל הַשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל הָאָרֶץ: בַּחֹלֶד וְהָעַכְבָּר וְהַצָּב לְמִינֵהוּ עַד הָעֲרָבָה: ויקרא יא לא

הגהות הב"ח

(א) גמ' ועל עקבו שלח משוך. נ"ב ול"ע מגמ' דבכהות פ' אין עומדין ביה דף נ ג"ם בר מכאי מלחמי כמוש' לעיל דף ג ג"ם בר מכאי מלחמי כמוש' לעיל אין הטעם משום סכנה רק מכח מלחכה לאין לריך לגופיה ל"ש כזה אין מיולע בין ממש לעקבו ול"ש וכוה ממש גמוד מ"ל: (ב) שם והחובל בהן: (ג) רש"י ד"ה והמובל וכו' והייב משום: (ד) תוס' ד"ה ע"ב וכו' אבל ליח להו דלמינהו הפסיק:

לעזי רש"י

קויטור"א. מוגלה, נוזל מוגלתי.

מוסף רש"י

כל פטורי דשבת. פטור מחטוחת, אבל אסור. מדבריהס לכתחילה (לעיל ג.). המפים מורסא. הפותח פה נפח שקוטין קלו"ל (כתובות ו:). מפים, עוכר שחטחת ומלא הליחה. מולסת, קויטור"ח (לעיל ג.). לעשות לה פה. שמחטיון ליפותה ולהיות לה פה זה ליוס מחר, חייב. שהוי מחקן פחח ומייב משום נוצע, לשמכחן בגין בנעלי חיים, לכתיב (בראשית ג) ויבן חת הלנע (כתובות ו:) להוליא ממנה לחה. מלחכה שחינה לריכה לגופה היל, שפחחה היל המלחכה וזה חין לריך לו להיות כאן פחח מעכשיו (לקמן קז:). מחט של יד. מחט קטן שמופיין בו בגדיה (לקמן קכב:) ומשום דקחני לה בפרק כל הכלים גבי ושל שקשין לפחות בו חת הלנה, קחי ליה לשל קטנה מחט של יד (סנהדרין פד:). כופין קערה על הגר. וכלבד שלח יכבה, ותע"פ שניטול כלי להלנת קונס שחינה ניטלת בשבת הל מוחנין מינה לר' יוסף לחמר (לעיל מב.) חין כלי ניטול חלח לדבר הניטל, ושנייה בלריך למקומו (לקמן קכא).

הדרן עלך האורג

שמנה שרצים יש להן עורות. וחין מטמחין כבשרן (חולין קכב.). לרבות שעורותיהן כבשרן. לרבות עורות שרלים הכהן שיהיו כבשר (שם).

רבינו חננאל

נכנסה ציפור תחת כנפיו יושב ומשמרה עד שתחשך. ומתני' נמי הכי וישב בצידו אע"פ שעמד הראשון והלך לו השני מותר לישב ולשמור עד שתחשך. **אמר שמואל כל פטורי שבת פטור אבל אסור לבר מהני תלת דפטור** ומותר, ואלו הן כר', ומפרש [לעיל ג] אע"ג דעביד בהו מעשה, [ו]איכא אחריני טובא פטור (א') [ומותר] דלא עביד בהו מעשה.

הדרן עלך האורג

פרק ארבעה עשר שמונה שרצים האמורין בתורה הצדן והחובל בהן חייב. ודאי זו המפורשות במשנתינו הצדן לצורך חייב שלא לצורך פטור, אפילו בח' שרצים היא, דאי הוה שנו ח' שרצים לעניין צידה, והוה מיחייב הצדן בין לצורך בין שלא לצורך, ושאר שרצים ורמסים צדן לצורך [חייב] ושלא לצורך פטור, הוה מפרש בגמרא טעמא דמילתא. ופי'